

Úgy járt, mint Barna Gábor a Tiszti Klubban!

Első Duna-Tisza közí néprajzi gyűjtőtáborát Sztrinkó István Szabadszálláson szervezte. Meg kellett küzdeni azért, hogy ez megvalósulhasson, mert Horváth Attila régész igazgató bármennyire is jó véleménynel volt az akkor frissen odakerült néprajzosáról, nem bízott a sikerben. Azt mondta, hogy senki sem fog erre elmenni. Pista azonban megelőzőleg már többször részese volt a tiszazugi táboroknak, jó ismeretsége volt, kedvelték és éppen nem volt hiány jelentkezőkben. A tiszazugiak is szép számmal vettek benne részt, de máshonnan is jöttek barátok. Első napjainkban kemény terepbejárás volt, meghallgattunk egy-két előadást a településről, a településvezető pártfogását is élveztük, s sikerült egy mikrobusznyi tárgyat is összeszedni. Horváth Attila egész délelőtt keresett bennünket, de senkit nem talált. Több kocsmába is benézett, azt hívé, hogy ott mulatjuk az időt.

Nem így volt, kint a tanyán volt mindenki és vele csak úgy három óra tájban találkoztunk, mikor összeszedett bennünket a mikrobusz. Rövid szóváltás, felelősségre vonás következett, de ekkor kinyitottuk a mikrobusz hátsó ajtaját és vagy harminc válogatott, ráadásul ajándékba kapott tárgyat tártunk elé. Ennyit mondott a szigorú főnök:

A patvarba is!

Azzal kocsiba ült és elporzott. Ezek után Pista minden tábora zöld utat kapott.

Mi azonban szűkösen éltünk, mert az ebédet az óvodában fizette elő, s a kiadós délelőtti pusztai gyaloglás után kapott tejbepapi és más bébiételek, apróra darabolt (vagy előre rágott, azaz csócsált) hús nem feküdt meg a gyomrunkat. Jóllehet ezt felismerve bőven volt szállásunkon szalonna, kolbász, hagyma, de hát... a tejbepapi?

Na. A főnök nagyszerű szónoklata után Pista felbátorodott és este a vendéglőben külön vacsorát rendeztünk. Sejtette, ha a számlát benyújtja, húzódóznak majd, de mégis kifizetik. Így is lett. És így történt, hogy Szabó Zoltán történész barátunk 15 adag rántott szeletet nyomott le garnirunggal, savanyúsággal és megfelelő mennyiségű sörrel.

Következő évben ugyanitt már nem a kisdedekkel voltunk egy koszon, hanem a kemény katonákkal. A tiszti klubban rendelt ebédet Sztrinkó Pista. Akik katonák voltak, azok előtt ismeretes a szabadszállási helyőrség kemény vonala, szigora, s miegymás. Mi erre, mint civilek nem sokat gondoltunk. Megettük a magunkét és törettünk haza, hogy a délutáni kötelező sziesztát megejtsük. Sztrinkó Pista ugyanis nagyon kemény rendet vezetett be a táborban:

Anekdoták néprajzosokról 31. Úgy járt, mint Barna Gábor a Tiszti Klubban!

Írta: Szabó László

2011. június 27. hétfő, 16:24 - Módosítás: 2018. április 03. kedd, 20:16

reggel hatkor ébresztett, aztán ki-ki rendbe tette magát, majd fél kilenckor kivitte a bandát mikrobusszal két turnusban egy közeli és egy távoli határbeli pontra, ahol a tanyavilágban, mint az ejtőernyősöket sorra kiugrasztott a kocsiból, majd 1 óra tájban összeszedte őket és irány a tiszti klub, ebéd, majd kötelező szieszta. Ugyanis délután a sziesztát követően újra terepre dobott mindenkit. Akiknek bent volt dolguk, ott beszéltek meg gyűjtést, azok maradhattak, de a hálólhely be volt zárva, s csak vacsorakor találkozhattunk.

A tiszti klubot sem nekünk találták ki. Ott fagyos szigorúsággal zajlott az ebéd. Utána nem lehetett civileknek ott üldögélni, beszélgetni. Ilyen formán a különben tartalmas ebéd sem esett olyan jól, mint korábban a tejbepapi.

Mindennek a teteje pedig az volt, hogy Barna Gábort hatalmas szégyen érte.

Gábornak érettségi találkozója volt és erre az alkalomra nem a szokásos terepszerelésben jelent meg ebédnél, hanem ünneplőben. Innen rohant az állomásra. Mivel hihetetlen meleg volt, csak sarut öltött, mert aki ismeri a Szabadszállás-kunszentmártoni buszt, az nem követi el azt a hibát, hogy ilyenkor kapcát teker a lábára. Meg is jegyezte, hogy majd ha megérkezik, átöltözik. Ám ahogyan legelsőként átlépte a tiszti klub küszöbét, egy korpulens tiszt odarendelte és figyelmeztette, hogy nincs zokni rajta. És ez nem kocsma, hanem tiszti klub, ahová csak megfelelő öltözékben léphet be. Ebben az volt a csodálatos, hogy mi rövid nadrágban és saruban, mezítláb mentünk utána, de nekünk nem szólt. Úgy látszik, ez harmonizált. A kiöltözött öltönyös Barna Gábor azonban szemet szúrt. Szégyenszemre haza kellett mennie, hogy zoknit húzhasson az ebédhez. Ha valaki ezután azt a mondást hallaná, hogy:

Úgy járt, mint Barna Gábor a Tiszti klubban! - akkor erre gondoljon!